

מסורת הש"ס

גליון הש"ס

הגהות הב"ח

לעזי רש"י

מוסף רש"י

[illegible]

אמרת מהבא היינו אי לא
עשה עשוי. אלמא לא הדר:
ימר ליה בעל דין אנא כי
מחה מלי אחר ליה מי ימר

*מיכן שפותחין בדיני
 דיני ממונות מחזירין
 את הדין ויכה את ה
 מימא את המהור מ
 שעשה עשו וישלם
 לא קשיא כאן במומחה
 ובמומחה מחזירין והם
 לבב פטור מלשלם
 גדול הימנו בחכמה ו
 הימנו בחכמה ובמנין
 שטעה בדבר משנה
 הדעת דאמר רב שש
 בדבר משנה חוזר טע
 חוזר (ב) א"ל רבינא לר
 חייא ורבי אושעיא א
 ושמאלא אמר ליה א
 "אל אמו אנן" קני
 שיקול הדעת אמר רב
 או תרי אמוראי דפלי
 הלכתא לא כמר ולא
 כחד מינייהו וסוגיא
 היינו שיקול הדעת א
 ששת "מעשה בפרד
 שניטלה האם שלה
 לכלבים ובא מעשה
 והתירוה (ג) שאמר (ד)
 וחזירה יוצאת מאל
 אלא אם כן חותכין
 תלד א"ר טרפון הלכ
 לו רבי עקיבא פטור
 (ו) לרבים פטור מלשלם
 טועה בדבר משנה
 משנה חוזר חרד ועור
 בדבר משנה אתה
 חוזר ועוד 'אי נמי

מומחה (י) לרבים את
בר יצחק לרבא מא
ערי האכילה לכלבים
טעה בדבר משנה א
וקאמר ליה איזהו מומחה
בדבר משנה חזור לימ
עבדת השתא נמי לימ
שלא נטל ונתן ביד ב
את החייב היכי משכ
כיון דאמר פטור את
ממונות מהזירין בין לז
חייב אתה ולא נטל ו
פטור אתה והאמרת כ
דיני ממונות מהזירין

[illegible]

נפשות תחלה לזכות: כו': ורמינהו ^(א)ר' דן חייב חייב את הזכאי ודבר את הממא מה שמכיתו אמר רב יוסף כן בשאינו מומחה וני אם היה מומחה א"ר נחמן כן שיש במנן כן שאין גדול רב ששת אמר כן כן כן שטעה בשיקול ת אמר רב אסי טעה בשיקול הדעת אינו אשי אפילו טעה בר' ל אין אפילו בדבר אפילו בדרי ודיק בגמא אנן ^(ב)היכי דמי פפא כגון תרי תנאי אהדדי ולא איתמר כמר ואיקרי ועבר דשמעת' אולי כאידך חייב רב המנוגא לרב (של בית מנחם) והואכילה רבי טרפן לפני חכמים ביבנה וידוע הרופא אין פרה סנדריא של מצרים האם שלה כרי שלא חמוקד טרפן אמר אתה שכל המומחה ואי איתא לימא ליה אתה וטועה בדבר קאמר חרא דטועה וטועה בדבר משנה בשיקול הדעת טעית

ה וכל המומחה לרבי
קא מוטיב רב המ
וליתא דתהדר הכי
ינו חוזר אלמא קס
ה לב"ד אתה ואתה פמ
ליה כיון דאילו הואי
כלום עברת רב חסדא
שלמא חייב את הוכאי
ות לה דאמר ליה פמו
כמו שגמל ונתן ביד
ות בין לחובה בשלמא
א נתן ביד אל לחוב
ות דא"ל פמו אתה כמ
זכות שהיא חובה דכ

תמי זה שנטל מן הזכאי
הנמצע שהיה חייב לשלם
ועבדו על פיו כמי שנתן
אל קמני. ולעולם לחסד
הוא מחלה ולא נשאו ונתנו
דמיון הכי נצי לפרשה ולתת
משכחת לה כלומר שהיא עכשיו
והיא אטרת למעלה הכיון ראלל
בה לו ואקשין אי הכי גבי דיני

יביתו. וא"ת טיבה את העומא אחאי מה
מה עשה עשו אחאי משלם דאחאי
וחומיו עד לבסוף וי"ל דהשתא צבירא
ק"ס ל' טעירבן חכם והשתא מה עשה
עשו טעירבן ברוב פירומו טעוריס
דנעלי ברובא וי"לס מבימו טעירבן
בפירות מועטים וי"לס ל' אחאי דק"ס
עד כמה (בכורות דף כח:) דלחאי כר"מ
הא שמעינן ליה בפרק הנזקין (גיטין
ד' נד:) דבי פלוו ונחפשו דלחאי שגב
לא יעלו דקנסין שוגב אטו מויד ואל
כן הדין בטלי ברובא וי"ל כיון דעל
פי חכם עבדי לא קנים האי שוגב אי
נמי לענין דינא דגרמי מוקי לה
כר"מ מאיר בפ' עד כמה (אס דף
כח:) ולא כחומיו לכל מילי:

כאן בפומחה. כולי סוגיא בטעם
בשיקול הדעת דלי דבדר
משנה הא רב נתמן ורב יוסף גופייהו
שמעין רב רב כחמות בפלג אלהנה
(ד' ק:) דלמרי ב"ד שמכרו בלא הכרזה
ונשו כמי שטעו בדבר משנה וחוזרים
וא"מ בפ"ק דמכילתין (ד' ה.) דמ
וטראו בריה דרב נתמן דן דינו וטעה
אחא לקמיה דרב יוסף אחא ליה אי
קבלון עליהו כ' כי טעה נמי בשיקול
הדעת אמאי לא היה חוזר לה מומחה
הוא וי"מ דמומחה דהכא היינו
במומחה דסמכא: **השתא** נמי
א בליוס עברא: בלא טעל ונתן ביד
אייבי דלי אכילה ר' ערפון כלגליס
א"כ טובא עבד ותימה דנפ' עד כמה
(בטורא) (ד' ח:) (וס) הריא (ס) דן א
הדין בעי לאוקומי כר"מ מקמי דאוקי
בשטל ונתן ביד אחאי חייב חסס
כשטייה אח העמא כמה שיערבן בעל
הבית בפירומי ומא כיון דלילי לא
יערבן הוה הדר השתא נמי לאו כלום
עבד וי"ל דסוגיא דהכא אחאי כרנן
אכל לר"מ דדן דינא דגרמי חייב
אש"ג דלילי לאו ערבן הוה הדר
דא מראה דינא לשולחן ונמאל ר
מחייב לר"מ בגזול קמא (ב"ק ד' ק.
וס) אש"ג דלילי הוה קמן הוה הדר:
שעורו

פֶּטוּר מַלְשָׁם אָמַר רַב נַחֲמָן
וְנוֹא לִרְבִּי שֵׁשֶׁת מִפְּרָה פְּרָה
אָמַר לִיה אִי אִמְרַת בְּשִׁלְמָא
דִּינָא הֵייוּ דְקָא מִפְּחִיד ר"ט
וִיר מַלְשָׁם אֵלָא אִי אִמְרַת מַעֵה
פְּרָה דִּינָךְ לֹאֵר דִּינָא וְלֹא כְּלוּם
אָמַר 'כָּאן שְׁנַמֵּל וְנָתַן בִּיד כָּאן
בְּנָתָן שְׁנַמֵּל וְנָתַן בִּיד אֵלָא זִיכָה
אִתָּה וְהָא לֹא נַמֵּל וְנָתַן בִּיד
דְּמִי אֵלָא מִתְּנִיתִין דְּקִתְּנִי דִּינִי
יְכוּת מִשְׁכַּחַת לֹה דֹא"ל מַעֲקֵרָא
הֵיכִי מִשְׁכַּחַת לֹה דֹאמַר לִיה
שְׁנַמֵּל וְנָתַן בִּיד מִי חֲדָא קִתְּנִי
וְתֵה גָבִי מְחֻזְרִין לְכוּתָּה
וְאִין

ש' מידו של דין ונתן לתובע: אלף ואחר לו פטור אתה דלן לשוב וזאי ביד דמי: אלף. מחזיר לחוב ע"כ ש' ומחזירין אלף מחזיר אלף משלם ביד מחזירין לתובע שהוא חובתו של חילוק בין דיני ממונות לדיני נפשות:

זכות

על דין האמת לחובה היכי שמכחת כל בנות יויב פטור אתה כאלו נשא ונתן ביד הוא וחיבי נפשות נמי נימא חדא קתינ' וכי חימא הכי נס

עין משפט
גר מצודה

יב א מ"י פ"ו מהל'
סנהדרין הל' ג סמג
עשין לו טו"ע ח"מ ס"ה
סעי' א'
יג ב ג ד ה מ"י טס הלכה
[א] ב טו"ע טס סעי'
כ:
יד ו ז ח"י טס הלכה ג
טו"ע טס סעיף ג
וע"ש:

דבינו חננאל

[illegible]